

Jako by se rozplynula ve vzduchu...

„Nic nevidím. Nejspíš tě vyděsilo pár větví, které rozhoupal vítr!“ Vicky se chtěla vrátit zpátky do kuchyně, ale Jeronimo jí zastoupil cestu.

„Vicky, to nebyla větev!... Byl to člověk. Černý muž. Stál na trávníku a oči mu žhnuly.“

Vicky mu nevěřila jediné slovo.

Vtom Jeronimo vytřeštil oči a ukázal ven. Vicky se otočila a vypískla zděšením.

„Teď ho vidíš taky!“ koktal Jeronimo.

Mumie... mumie kouzelníka! prolétlo Vicky hlavou.

Oči za látkovými obvazy začaly fialově žhnout. Jejich světlo přitahovalo Vicky jako magnet. Nedokázala od něj odvrátit pohled. Cítila se podivně. Připadala si stále lehčí a dutější, jako by byla úplně vysušená a prázdná.

„Co je ti? Vicky, co je s tebou?“ Jeronimo Vicky rozčileně zatahal za svetr. Dívka konečně odtrhla oči od hypnotického pohledu mumie a potřásla hlavou, aby se zbavila nepříjemného pocitu.

„Počkat!“ vydechla. „Tohle má být zřejmě pomsta za včerejšek, co?“ Prudce rozrazila dveře a zavolala do tmy: „Děsně vtipné, Jupe a Nicku! Ale já vám na to nenaletím!“

Fialové světlo pohaslo. Mumie se prkenně otočila a zmizela mezi keři.

„Mně neutečete!“ sykla Vicky a rozběhla se za ní.

Jeronimo mezitím zapnul z obývacího pokoje zahradní osvětlení a mezi stromy se rozzářily silné reflektory. Vicky se překvapeně zastavila a rozhlížela se kolem. Černá mumie zmizela. I když ji Vicky ztratila z očí nanejvýš na pár vteřin, byla pryč. Jako by se rozplynula ve vzduchu.

„Vyšlo jim to,“ zamumlala dívka, „ale uvidíme se doma a pak ať se těší!“